

Dag 845 – woensdag 22 april

Ik heb verlof in de voormiddag om samen met Gerrit en Xena een demo te gaan geven op een lagere school in Temse. Lagun is niet echt in vorm. In de demoruimten ligt linoleum en dat vindt hij precies maar een rare ondergrond. Hij is wat nerveuzer dan gewoonlijk en doet zelfs zijn tug niet zo goed, iets wat hij anders zo goed doet: mij in de rolstoel het hele lokaal door trekken.

In het tweede lokaal is het ook een tikkeltje te warm naar zijn (en mijn) goesting. Het is er erg krap en de kindjes zitten wel heel dicht op ons. Wel kan ik Lagun vandaag een centje laten oprapen van de gladde vloer en het hem laten afgeven aan een kindje. Hij doet zijn “onder” uitstekend en trekt vol enthousiasme en tot grote hilariteit van de kindjes mijn sokken uit.

Na de demo is het dan tijd voor Bo, een van de kindjes die Lagun al kent van in het prille begin, om afscheid te nemen van haar vriend. De traantjes vloeien rijkelijk. Tja, een meisje van tien troost je niet met te zeggen dat Lagun nu iemand heel flink zal helpen en zelf een mooi leven zal leiden. Ik vraag me af of ik het zaterdag zelf ook zal aanvaarden...

's Avonds maken we Laguns favoriete wandeling en gaan we nog even langs bij Barts moeke.

Dag 846 – donderdag 23 april

Deze middag ga ik met Lagun bij de kapper. Hij moet dringend getrimd worden maar zoals gewoonlijk met hem zal het ons bloed, zweet en tranen kosten. Oh wat haat hij het toch om aan zijn poten aangeraakt te worden. Tijdens zijn bokken raakt hij me een paar keer goed; dat worden blauwe plekken als souvenirjes... En toch ziet hij me nog graag na afloop. Ik laat hem vrij rond crossen in de tuin samen met een van zijn vriendjes en af en toe komt hij nog eens spontaan inchecken bij me. Oef.

Deze avond zetten we onze afscheidstournee verder en gaan we afscheid nemen van 't weitje waar Lagun vaak los heeft mogen op lopen. Vandaag staan er echter schapen en paarden op. Dat wordt afscheid nemen van op een afstand...

Dag 847 – vrijdag 24 april

Deze ochtend heb ik veel plaats in de trein. Ik had gehoopt een paar van mijn vaste medetreinreizigers afscheid te kunnen laten nemen maar ik zie maar weinig bekende gezichten.

Dat is wel anders op het werk zelf waar de ene collega na de andere komt dag zeggen. Allemaal met dezelfde vragen: zal het lukken, waar gaat ie naartoe en moeten we hem niet kidnappen voor jou? Graag...

Over de middag ga ik buiten in het park naast het gebouw lunchen met enkele collegaatjes. Het is zalig, Lagun ligt rustig bij ons op het grasperkje en geniet van alle streektjes en de geurtjes in de wind.

De hele dag heb ik het droog kunnen houden maar wanneer het moment aanbreekt om mijn spullen te pakken en ik Laguns drinkbak en speelgoed weg zet in zijn bench en beseft dat die een hele tijd niet meer zullen worden gebruikt... wordt het me te veel. Ik sluit snel af en vertrek naar huis. Collega's die ons zien passeren komen letterlijk hun bureaus uit in een erehaag voor Lagun.

In tegenstelling tot vanochtend is het deze avond enorm druk in de trein. En alweer zien we maar weinig bekende gezichten. Misschien maar best ook zo. Ik heb alle moeite van de wereld om mijn tranen in te houden.

Dag 848 – zaterdag 25 april

Ik zal niks schrijven morgen. Ik zal mijn beeldscherm niet zien.

Morgen moet ik afscheid nemen van mijn beste maatje.

Doe het goed lieverd, maak iemand gelukkig, wees zelf gelukkig. Je bent een kanjer en zult voor altijd in mijn hart wonen.

Ik sluit af met de woorden van een collega.

Hem te kennen was een zegen

En...

Op één of ander Canisha evenement komen we hem vast, misschien, hopelijk... nog wel tegen!

Op zijn werklust staat geen rem

Zeker weten dat zijn nieuwe 'baasje' suuuuper gelukkig wordt met hem

Jaja, hij heeft het ver geschopt de eens zo kleine pup

Hij behoort vanaf nu tot een exclusieve, selecte club

Lagun krijgt vanaf nu een echt zéééér belangrijke baan

Zijn opleiding zit erop hij gaat bij ons vandaan

We gunnen hem die kans van harte

Om op zijn nieuwe plekje te starten

Maar zo zonder Lagun, het is wel gek,

is op het BIPT en in je kantoor een grote, lege plek

Zijn likjes, pootjes, haren... zijn gekke, lieve hondengebaren

Die blijven ons bij, misschien nog jaren...

Wees maar trots en keifier op jullie samen geleverde werk

Uw valies is al gepakt dus pak nu ook nog maar ne zakdoek en hou je de komende dagen sterk!

Nog één HR vraag: Zorg je ooit...snel... nog eens voor de aanwerving van zo'n fijne collega?